

faaet konstateret, at vi staa overfor et Forslag, hvis næste Skridt efter det ærede Medlems Mening nødvendigvis vilde blive Ekspropriation af Sukkerfabrikkerne og Jorden.

Til det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) skal jeg sige, at der ikke er Grund til at bebrejde mig, at jeg ikke ved denne Lejlighed udtaler mig om Arbejderne og ikke udtaler en Beklagelse over dit eller dat, thi det ligger ikke for. Det, der ligger for, er det ærede Medlems Forslag om, at Staten skal overtage Sukkerfabrikkerne, lad os saa snakke om dette og lægge det andet til Side.

Første Viceformand^{vi} (*J. C. Christensen*): Vi pleje ikke at benytte Udtrykket „snakke“.

N. P. Jensen: Saa kan man kalde det, hvad man vil. Den ærede Ordfører (Hans Nielsen) rettede en Bemærkning direkte til mig om, at det ikke skulde være antydet af Ministeren, det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) og mig, at Beskyttelsen skulde bortfalde i 1916, idet det ærede Medlem mente, at det vel nok blev Bluff og Blændværk som i 1908. Jeg vil dertil sige: Læs, hvad jeg som Ordfører sagde i 1908 paa Flertallets Vegne, at man ikke maatte tro, at den Beskyttelse, der nu blev bibeholdt, skulde blive ved at vare, det vil findes i Rigsdagstidenden, jeg har citeret det i Indhold, men skal ikke citere det i Ord, det ærede Medlem kan læse det senere. Jeg tror, at den Nedsættelse, der tilsigtes ad Beskatningens Vej, vil vise sig at give noget reelt, naar det, der foreligger her, er afsløret som Bluff og Blændværk, som det ærede Medlem sagde.

L. Reventlow: Jeg vil gøre det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) opmærksom paa, at det var det ærede Medlem selv, der anførte, at det var Godsejerne og de store Bønder, som dyrkede Sukkerroer. Hvis det ærede Medlem ikke var saa sanddru, som jeg forudsætter, at han er, maa han være uvidende om, hvordan Forholdene ere ovre paa Lolland, thi det er ikke alene Godsejerne og de store Bønder, som dyrke Sukkerroer, men det er ogsaa mindre Bønder og Husmænd, som jeg allerede har gjort ham opmærksom paa. Naar jeg kun kunde opfatte denne Udtalelse om de store Bønder, som der netop blev lagt saa megen Vægt paa, som en Haan imod Bønderne, er det, fordi det ærede Medlem undlod at sige fuldt ud, hvordan Forholdene vare, muligen af Mangel paa Kendskab til dem, thi af Mangel

paa Sanddruhed kan jeg dog ikke forudsætte, det har været.

Saa spørger det ærede Medlem mig, hvorfor vi skulde nægte at dyrke Sukkerroer, hvorfor vi skulde ønske at lægge vor Jord ud til Jagt. Ja, det ærede Medlem, der sidder her foran mig (Sigvald Olsen), er allerede i det Spørgsmaal drejet om ad Lille Kongensgade. Jeg tror ogsaa, den ærede Ordfører vil gaa samme Vej. Der er ikke Tale om, at noget fornuftigt Menneske, som har Jord, hvorpaa han dyrker Sukkerroer, kunde falde paa at gøre det til Jagtrevier. Det vilde være ganske umuligt, som Forholdene ere, ganske absolut umuligt. Han vilde heller ikke kunne faa nogen Jagt derpaa, saa han vilde heller ikke faa nogen Fornøjelse deraf. Nej, vi vilde ganske rolig gøre det, som enhver fornuftig Landmand vilde gøre. Naar det ikke mere betalte sig for os at dyrke Sukkerroer, vilde vi dyrke Byg, Hvede eller Havre eller lægge Jorden ud til Græs og dyrke Græs nogle Aar. Saaledes vilde vi bære os ad; det maatte det ærede Medlem nok kunne tænke sig, det er ganske naturligt.

Det ærede Medlem beklagede mig, fordi jeg ikke har faaet nogen nyttig Oplysning i denne Sag af det ærede Medlems Foredrag i Gaar eller i Dag. Jeg vil sige, at jeg i denne Henseende deler Skæbne med samtlige Medlemmer her i Tinget.

H. Neergaard: Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) har sagt saadant et Utal af Urimeligheder i disse to Dage, at det vilde tage Timer at rette dem alle sammen. Der er dog nogle, der ere for gale. Der er for det første det Spørgsmaal, om De danske Sukkerfabrikker ere en Trust, hvad jeg mener, de ikke ere. Det er faldet Professor Birck i Pennen at skrive det et enkelt Sted i sin Bog. I Dag har ogsaa Finansministeren sagt det; men jeg er ganske overbevist om, at Finansministeren lige saa godt som vi andre ved, det er urigtigt. Et andet Sted, hvor Professor Birck beskæftiger sig med denne Sag, skriver han, at Fusion have vi i Danmark og Sverige, Truster i De forenede Stater. Saaledes udtrykker denne Forfatter sig, hvor han virkelig taler om det, der finder Sted, og saa skal man ikke, fordi der et andet Sted er faldet ham noget andet i Pennen, blive ved at køre op med det. Det er en Urigtighed.

Saa er der med Hensyn til Lønningerne i Raffinaderierne en anden Urigtighed, der er saa kolossal, at det er ganske